

No. CvB 2021/01

Het COLLEGE VAN BEROEP van het Nederlands Instituut van Psychologen

heeft de volgende beslissing gegeven naar aanleiding van het hoger beroep van A, wonende te X.

1. De procesgang

1.1 Bij beslissing van 4 november 2020 (CvT no. 19/44) heeft het College van Toezicht van het NIP de klacht van de heer A, hierna ook te noemen: klager, tegen mevrouw B MSc, psycholoog, lid van het Instituut, wonende te Y, hierna ook te noemen: de psycholoog, ongegrond verklaard. Het College van Toezicht heeft de klacht omschreven en met betrekking tot die klacht overwogen zoals is vermeld in zijn beslissing, die aan deze beslissing van het College van Beroep is gehecht en daarvan deel uitmaakt.

1.2 Een afschrift van de beslissing van het College van Toezicht is aan klager en de psycholoog op 4 januari 2021 gezonden.

1.3 Klager is tegen de beslissing van 4 november 2020 in hoger beroep gekomen bij beroepschrift van 4 maart 2021, dat op diezelfde dag per e-mail is ingekomen bij de secretaris van het College van Beroep.

1.4 De psycholoog heeft een verweerschrift d.d. 13 april 2021 ingediend.

1.5 Het College van Beroep heeft de zaak op de zitting van 1 december 2021 behandeld. Klager en de psycholoog waren daarbij aanwezig. De psycholoog werd bijgestaan door mr. A.C. de Die, advocaat te Amsterdam. Mr. de Die heeft een toelichting gegeven aan de hand van een pleitnota die zij heeft overgelegd.

Het College van Beroep heeft bij zijn beslissing acht geslagen op alle stukken die op de zaak betrekking hebben.

2. De beoordeling van het hoger beroep

2.1 Naar aanleiding van het beroep overweegt het College van Beroep als volgt.

2.2 Het College van Beroep gaat uit van de feiten zoals deze zijn vastgesteld door het College van Toezicht in de bestreden uitspraak onder II, voor zover deze feiten in hoger beroep niet zijn bestreden.

2.3 Klager verzoekt het College van Beroep om de zaak te heroverwegen. Het College van Beroep overweegt daartoe als volgt.

2.4 Uit de feiten blijkt dat de heer C klager heeft geattendeerd op de praktijk van de psycholoog. Hij heeft aan klager de informatiesheet van de psycholoog verstrekt. Op verzoek van de Gezinsinstelling heeft de heer C contact met de psycholoog opgenomen met de vraag of zij iets kon betekenen in deze zaak.

De psycholoog heeft hierop bevestigend geantwoord. C heeft vervolgens de gegevens van de psycholoog doorgestuurd naar de gezingsvoogd.

Op 9 januari 2019 heeft de gezingsvoogd een e-mail gestuurd aan klager, de moeder en de psycholoog waarin zij aangeeft een afstemmingsgesprek met de ouders voor hulpverlening door verweester in te willen plannen.

Op 21 januari 2019 zijn de beide afstemmingsgesprekken tussen de psycholoog, de beide ouders afzonderlijk en de gezingsvoogd gevoerd.

De psycholoog heeft op 23 januari 2019 aan klager en moeder per e-mail een samenvatting gestuurd van hetgeen op 21 januari 2019 is besproken.

Klager heeft op 23 januari 2019 een e-mail aan de psycholoog geschreven waarin staat - kort gezegd- dat de oorspronkelijke insteek van de gezinsinstelling was om solo-parallelouderschap te onderzoeken.

Vervolgens hebben beide ouders ingestemd met het onderzoek door de psycholoog. Nadat klager en de psycholoog op 17 februari 2019 hebben gesproken, heeft klager de gezingsvoogd gemaïld dat de hulpverlening door de psycholoog on-hold is gezet omdat de psycholoog heeft aangegeven dat zij niet de geschikte persoon is om te onderzoeken of er een solo-parallelouderschap mogelijk is.

Tussen partijen is geen opdracht tot stand gekomen. Uit de feiten leidt het College van Beroep af dat partijen andere uitgangspunten hadden voor de hulpverlening. Het lijkt erop dat vanaf het begin sprake was van een misverstand ten aanzien van verwachtingen over en weer. Uit de feiten blijkt dat het contact tussen partijen via de heer C en de gezingsvoogd tot stand is gekomen en dat de psycholoog is afgegaan op het perspectief van de gezingsvoogd, terwijl uitgangspunt van klager was een parallel ouderschap.

Tegen deze achtergrond zal het College van Beroep vervolgens de verschillende klachtonderdelen bespreken.

Klachtonderdeel 1

2.5 Klachtonderdeel 1 betreft de stelling van klager dat de website van de psycholoog onjuiste informatie geeft over haar deskundigheid en vaardigheden.

Het College van Toezicht heeft het volgende overwogen:

“V.4. Wat betreft klachtonderdeel 1 inhoudende dat verweerster volgens klager onjuiste informatie op haar website heeft staan over haar deskundigheid, geldt het volgende. Omdat de website van de praktijk van verweerster sinds december 2018 (het tijdstip waarop klager voor het eerst op het bestaan van verweerster als professional werd gewezen) is gewijzigd, heeft het College (met instemming van partijen ter zitting) de website van verweerster zoals deze thans luidt bezocht. Op die website heeft verweerster staan dat zij een (levensloop)psycholoog NIP is die bij SKJ geregistreerd is. En daarnaast dat zij haar ondersteuning aan families en professionals combineert met eigen onderzoek waaronder vanaf 2017 onderzoek in het kader van haar promotie aan de Universiteit Z.

V.5. Uit de ledenadministratie van het NIP is gebleken dat verweerster lid is van het NIP en staat ingeschreven in het NIP-register psycholoog NIP.

Verweerster is dus gerechtigd het dienstmerk psycholoog NIP te voeren. Uit de op haar website genoemde informatie, de stukken en het aangevoerde ter zitting is niet gebleken dat verweerster dit op misleidende of onjuiste wijze in strijd met enig artikel in de Beroepscode doet. Evenmin is gebleken dat verweerster ten onrechte beweert promovenda te zijn aan de Universiteit Z.”

Het College van Beroep onderschrijft de overwegingen van het College van Toezicht. Dit klachtonderdeel is ongegrond.

Klachtonderdeel 2

2.6 Dit klachtonderdeel betreft het feit dat de psycholoog op zondag bij klager is thuisgekomen en hem heeft verteld dat hij er maar mee moet leven dat hij zijn zoon kwijt is.

Het College van Toezicht heeft omtrent dit klachtonderdeel overwogen:

“V.6. Wat betreft klachtonderdeel 2 heeft klager aangevoerd dat verweerster onprofessioneel heeft gehandeld door op een zondag met hem af te spreken, maar dat hij dit op de koop toe heeft genomen omdat zijn nood hoog was. Verweerster heeft volgens klager op die zondag tegen hem gezegd dat zij er voor zou gaan zorgen dat hij niet meer boos zou zijn op moeder omdat zij hem zijn kind had afgepakt en dat hij vrede zou gaan krijgen met het feit dat hij zijn kind kwijt was.

Verweerster heeft op dit punt aangevoerd dat klager zelf akkoord is gegaan met een afspraak op zondag. Verweerster had toen de overeenkomst gezinsinterventie ter bespreking bij zich. Hieruit bleek al snel dat de begeleiding die verweerster kon bieden niet paste bij hetgeen klager wilde. Klager en verweerster zijn toen in goede harmonie uiteengegaan zoals blijkt uit de kort nadien door klager aan de gezinsvoogd gestuurde mail.

Onder deze omstandigheden kan het College niet vaststellen of verweerster tegen de zin van klager op zondag bij hem thuis is gekomen en daar heeft gezegd dat hij zijn zoon kwijt is. Dit komt omdat aan het woord van de één niet meer geloof kan worden gehecht dan aan het woord van de ander. In gevallen als

deze is het vaste tuchtrechtspraak dat het verwijt van klager niet gegrond kan worden bevonden. Dit oordeel berust niet op het uitgangspunt dat het woord van klager minder geloof verdient dan dat van verweerster, doch op de omstandigheid dat voor het oordeel of een bepaalde verweten gedraging van de aangeklaagde tuchtrechtelijk verwijtbaar is, eerst moet worden vastgesteld welke feiten daaraan ten grondslag gelegd kunnen worden.”

Het College van Beroep acht het niet aannemelijk, nu dit is betwist en er verder geen bewijs is van het tegendeel, dat de psycholoog heeft gezegd dat klager er mee moet leven dat hij zijn zoon niet meer zal zien. De interventie van verweerster is er immers juist op gericht contact tussen kinderen en hun beider ouders te bewerkstelligen. Voor het overige onderschrijft het College van Beroep de overwegingen van het College van Toezicht. Het tweede klachtonderdeel is ongegrond.

Klachtonderdeel 3

2.7 Klager stelt dat de psycholoog zich niet heeft gehouden aan de hulpverleningsopdracht van de gezinsinstelling waardoor parallel ouderschap nu een gepasseerd station is.

Zoals is overwogen onder 2.4 leidt het College van Beroep uit de feiten af dat partijen andere uitgangspunten hadden voor de hulpverlening en dat het erop lijkt dat vanaf het begin sprake was van een misverstand ten aanzien van verwachtingen over en weer. Een hulpverleningsopdracht van de gezinsinstelling aan de psycholoog blijkt, naar het oordeel van het College van Beroep, niet uit de feiten.

Het College van Beroep onderschrijft het oordeel van het College van Toezicht dat dit klachtonderdeel feitelijke grondslag mist en is met het College van Toezicht van oordeel dat niet is komen vast te staan dat door toedoen van de psycholoog parallel ouderschap voor klager een gepasseerd station zou zijn.

Klachtonderdeel 3 is derhalve ongegrond.

Klachtonderdeel 4

2.8 Het College van Toezicht heeft met betrekking tot klachtonderdeel 4, inhoudend dat de psycholoog klager heeft gedwongen een mediation overeenkomst aan te gaan terwijl hij dat niet wilde, het volgende overwogen:

“V.8. Ook is niet vast komen te staan dat verweerster klager op 17 februari 2019 zou hebben gedwongen tot de ondertekening van een mediation contract (klachtonderdeel 4). De door verweerster overgelegde overeenkomst gezinsinterventie houdt naar het oordeel van het College en anders dan klager betoogt niet in dat er mediation (bemiddeling) tussen de ouders zal plaatsvinden. Blijkens de tekst van die overeenkomst, die door de ouders overigens niet is ondertekend, hield de interventie in dat de ouders inzicht zouden krijgen in de rol van de eigen emoties en gedrag en de mogelijke invloed daarvan op de zoon, waarbij de ouders de zoon het gevoel geven dat hij het recht heeft om van beide ouders te houden.

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat klachtonderdeel 4 evenmin gegrond is, nu de daaraan ten grondslag gelegde feiten niet vast zijn komen te staan.”

Het College van Beroep onderschrijft eveneens dit oordeel van het College van Toezicht. Dit klachtonderdeel is ongegrond.

2.9 Samengevat is het College van Beroep van oordeel dat het beroep ongegrond is en de beslissing van het College van Toezicht van 4 november 2020 zal worden bevestigd.

3. Beslissing

Het College van Beroep, op vorenstaande gronden beslissende,

- 1. verklaart het beroep ongegrond;**
- 2. bevestigt de beslissing van het College van Toezicht van 4 november 2020.**

Aldus gewezen te Utrecht op 26 januari 2022 door mr. P.E.M. Messer-Dinnissen, voorzitter, dr. Th.A.M. Deenen, dr. K.A. Soudijn en prof. dr. F.A.M.M. Koenraadt, leden, en mr. S.S. van Gijn, secretaris.

De voorzitter,

De secretaris,

Mevr. mr. P.E.M. Messer-Dinnissen

Mevrouw mr. S.S. van Gijn